

Oxidkerámiák Orosházáról

Az Orosházi Kazángyártó és Építő Ipari Szövetkezet termékei nemcsak itthon arattak sikert, hanem a svájci piacon is. A szövetkezetben a kazánok mellett alumínium-oxid-kerámiát is gyártanak. Az ebből az anyagból készült alkatrészek kopásálló, korrózióálló, és kiváló elektromos tulajdonságokkal rendelkeznek, felhasználási területük gyakorlatilag korlátlan.

Magyar—szovjet vegyes vállalati konzultáció

Kapolyi László ipari miniszter meghívására szerdán szovjet küldöttség érkezett Budapestre, hogy a magyar—szovjet vegyes vállalati együttműködésről tárgyaljon. A delegációt Jurij Kónisev, a Szovjetunió Állami Gépipari Bizottságának elnökhelyettese vezeti, tagjai között van több ipari miniszterhelyettes és 36 nagyvállalat vezetője. Az Ipari Minisztérium vezetői a magyar és szovjet partnervállalatok képviselői, valamint elméleti közgazdászok a konzultáció során megtárgyalják a vegyes vállalatok létrehozásához és működéséhez szükséges feltételeik gyors megteremtésének lehetőségeit. A szakemberek megvitatják a vegyes vállalati politika kialakítását, az ilyen szervezetek működésének jogi, közgazdasági, anyag-, gép- és árubeszerezési szabályait, az együttes kutatás fejlesztési beruházások feltételeit, kereskedőházak létesítésének lehetőségeit.

A tisztességről és a tiszteletről

Beszámoló taggyűlésen a Démásznál

A szakmáról, az áramszolgáltatás tisztességéről szöveget összevont taggyűlésükön a Démász Szegedi Igazgatóságának kommunistái. Arról, hogy a közvéleményben becsülete van a munkájuknak, míg ég a villany, járnak a háztartási, az ipari gépek, meleg a lakás. Sokat jelentenek számukra a szavak: szakmaszeretet, hozzáértés, felelősség. A pártvezetőség beszámolója és a vitában véleményt mondók azonban véleményét mondók azonban véleményhez mint igényt fűzték hozzá: nagyobb tiszteletet várnak.

Már a beszámoló jóváhagyó vezetőségi ülésen lényegében sinre tették a taggyűlésen kialakult állásfoglalást: — Mindenütt és mindenkor ösztönzéssel, anyagi és erkölcsi elismeréssel kell megadni az áramszolgáltató munka tisztelőt, örömet, hogy érezze a mérnök, az elektroműszerész, a hálózatszerelő és a karbantartó munkás, hogy tisztelik szakmáját, a lakosság érdekében végzett tevékenységét.

Hasznos szándék, helyes cél, legyen így! De vajon így is van? Erre a kérdésre a vezetőség igyekezett választ adni a beszámolóban azzal, hogy élesebben hangsúlyozott egy-egy kedvező és kedvezőtlen eredményt, jelenséget, tendenciát. Ime néhány megállapítás:

— Az üzemigazgatóság jól együttműködő kollektívája a kommunisták példamutató-sával, eredményes munkával biztosította az elmúlt évben is Dél-Magyarország jelentős részének villamos és részben hőenergia-ellátását, kielégítette a hálózatbővítés követelményeit. A nehéz, viharos napokon is lényegében zavartalan volt a lakossági áramszolgáltatás.

— A helyi újság, a Dél-magyarország gazdasági körkép cikkcsoportjában a város harmiké ipari vállalatának keresetszint-táblázatában a középmezőnyben helyezkedik el.

— Az új iránti fogékonyság kétoldalúnak tűnik. Számítógépeket vettünk, de vezetőink és beosztottaink egy részének erőteljesebben kellene barátkoznia ezzel a korszerű technikával, hogy eredményesebben alkalmazhassuk az áramszolgáltatás vezérlésében.

— Eredményeink meghatározója a törzsgárda szakmai felelősségérte, munkaszeretete, köszönet érte. Többet kell azonban foglalkozni a szocialista brigádokkal, mert az anyagi ösztönzés ma alkalmazott formája nem megfelelő.

— A számlázási munkánk elvileg jó, de jelentkeznek emberi hibák a fogyasztói órák leolvasásában, a rossz adatrögzítésben.

— Tovább romlott az állampolgári fegyelem, ezt jelzi az is, hogy többen mulasztják el a villanyszámla kifizetését, ezért havonta közel 200 fogyasztó kikapcsolása, majd újra bekapcsolása emészt fel sok munkaidőt és támaszt feszültséget.

— A politikai közhangulat, közérzet formálásában nagyobb szerepe lehetne a párttagoknak, ha érdemibb az információ, nemcsak a vállalati életben, hanem városi és kultúrpolitikai kérdésekben is.

Amit a beszámoló a jövővel szemlél, keresettel, az árákkal és az áruellátással kapcsolatban említett, óhatatlanul kiváltotta a taggyűlésen résztvevőkből azt a véleményét, hogy a pénzkereset függvényévé válik sokak számára a hét vége — ami már régen nem pihenőidő — de a gyermeknevelés és a családi élet hőfoka is.

— Sokszor kerülök olyan helyzetbe a napi feladatok mellett, hogy több energiát kell fordítanom az agitálásra, a társak kérdéseinek megválaszolására, munkahelyen és lakóhelyen — mondta Barna Lajos. Gyakran az az érzésem, hogy olyan szekéren ülök, amelyen a gyeplőt én fogom, de az ostorral más csordítgat, esetleg az én nyakamba is.

Ezzel a többi között arra utalt, amiről később Kovács János igazgató is beszélt:

— A vállalatunkról alkotott vélemény jó, viszont, ha az áramdíjjal elmaradókkal szemben kötelességünket teljesítjük, annak gyorsabban híre terjed. Félünk a hónap elejétől, mert gyakran átokkal kövezik dolgozóink útját. Nagyobb tiszteletet, esetenként mellénk állást várunk ilyen esetekben.

Csatlakozásra készítő szavakkal szólt a szakmai utánpótlás neveléséről Faragó Mihály. Nemcsak a jelenlévőkhöz, tanárokhöz, szülőkhöz, a fiatalokhoz címezte mondandóját, hangsúlyozva, hogy az elektroműszerész, a hálózatszerelő, a magas szakmai tapasztalattal, hozzáértéssel rendelkező em-

ber a legfontosabb áramszolgáltató erő. Erre utalt a vezetőség beszámolója is, amikor elismeréssel említette, hogy az üzemigazgatóság létszámának egyharmada, közel 220 fő vesz részt különböző továbbképző tanfolyamokon. Állami oktatás keretében húszan tanulnak, és a szakmunkástanulók közül 56-nak biztosítanak színvonalas gyakorlati képzést. Az utóbbiakról így beszélt Faragó Mihály:

— Örömmel, de minden esetben szorongással várjuk a jövő szakmunkásainak vetélkedőjét. Minden alkalommal azt tapasztaljuk viszont, hogy maguk is restellik, de akadózik bennük az egyszerű. Török a fejüket, és nem tudják kibökní a választ a legalapvetőbb fizikai kérdésekre. Nem elég csak a munkahely befogadólétköre, az érkezőknek is ren- az információ, nemcsak a vállalati életben, hanem városi és kultúrpolitikai kérdésekben is. Amit a beszámoló a jövővel szemlél, keresettel, az árákkal és az áruellátással kapcsolatban említett, óhatatlanul kiváltotta a taggyűlésen résztvevőkből azt a véleményét, hogy a pénzkereset függvényévé válik sokak számára a hét vége — ami már régen nem pihenőidő — de a gyermeknevelés és a családi élet hőfoka is. — Sokszor kerülök olyan helyzetbe a napi feladatok mellett, hogy több energiát kell fordítanom az agitálásra, a társak kérdéseinek megválaszolására, munkahelyen és lakóhelyen — mondta Barna Lajos. Gyakran az az érzésem, hogy olyan szekéren ülök, amelyen a gyeplőt én fogom, de az ostorral más csordítgat, esetleg az én nyakamba is. Ezzel a többi között arra utalt, amiről később Kovács János igazgató is beszélt: — A vállalatunkról alkotott vélemény jó, viszont, ha az áramdíjjal elmaradókkal szemben kötelességünket teljesítjük, annak gyorsabban híre terjed. Félünk a hónap elejétől, mert gyakran átokkal kövezik dolgozóink útját. Nagyobb tiszteletet, esetenként mellénk állást várunk ilyen esetekben. Csatlakozásra készítő szavakkal szólt a szakmai utánpótlás neveléséről Faragó Mihály. Nemcsak a jelenlévőkhöz, tanárokhöz, szülőkhöz, a fiatalokhoz címezte mondandóját, hangsúlyozva, hogy az elektroműszerész, a hálózatszerelő, a magas szakmai tapasztalattal, hozzáértéssel rendelkező em-

Egyetértett a beszámolóval Mórath Zoltán, a KISZ-bizottság titkára. Pedig a többi között ilyen megállapítás is szerepelt benne:

— Nem tartjuk kielégítőnek a KISZ-tagjaink politikai elkötelezettségét, tudatmálom munkáját.

Lám, mégis több jó is került a mérleg serpenyőjébe, s ezek között szerepelt a névadó ünnepek megrendezése, az ifjúsági napokra való felkészülés, a sportvetélkedők, s a fiatalok párttaggá nevelésének eredménye. Igaz, abban, hogy négy új párttagot vettek fel, jelentős szerepük volt az idősebb párttagoknak.

Keresetlen szavakkal erősítették a felszólalók a KISZ politikai mozgalmának jel-szavát: Jövönk a tét! Kifejtették, nem elég csak várni, hogy cselekvésre jelentkeznek a fiatalok, hanem támogatni is kell a szakma, a vállalat jövője érdekében kezdeményezéseik megvalósítását. Nagy szükség van a kommunisták, a törzsgárdatagok példamutására, segítőkészségére, ami továbbgyarapodott a nehéz napokban, a hóvihárban.

Ezen a taggyűlésen is megerősítették: csak úgy számíthatnak nagyobb tiszteletre, ha megtartják a szakma tisztességét, gyarapítják a jó munkát, amely fényel, elektromos motorokat hajtó árammal beszél. Nagy Pál

Változások a szatymazi áfésznél

Szatymaz és Vidéke Áfész nem tartozik a nagyok közé, hisz csak egy község lakosságából verbuválódott a 900 főnyi tagság. Az életképesség bizonyítéka az 1986-os szép eredmény. A 164 millió árbevételhez több mint 8 millió forintos nyereség járul, amely 1 év alatt közel negyedével nőtt.

Ha rövidlátó módon értékelnék egyből feltűnne, hogy a bolti kiskereskedelem és a vendéglátás nem nagy üzlet. Az árreszből nem hogy meggazdagodni nem lehet, de a működéshez is alig elég a bevétel. Csakhogy az áfész saját tagsága el itt, s a jó ellátás becsléséből kötelesség. Mivel a lakosság fele tanyai, a hat egyszemélyes vesztéses külterületi boltot sem nélkülözhetik.

A „jó megélhetés” érdekében szlesíteni kellett a profilt. A kedvező hatás nem maradt el, az ipari tevékenység hozta az eredmény nagy részét. Így lehetséges csak a napjainkban is érvényes üzletpolitika; minél jobb ellátás és fokozódó nyereség.

Tavaly 2,5 millió forintot

fordítottak boltok és vendéglátó egységek rekonstrukciójára. A folyamat tovább tart, a második félévben mezőgazdasági szakboltot nyitnak. A fejlesztésekben jól tudtak támaszkodni a tagság pénzére is, célrészjegyet és részjegyet mindig a kért összegben jegyezték.

A gazdálkodás eredményei nem maguktól születnek. A kereskedelem az alapfizetést nem a forgalom alapján toldották meg, hanem a nyereséget vették figyelembe. A vágóhíd már korábban is így működött. A keresetekben is tükröződött ez a váltás, tavaly már 78 ezer 840 forint volt ez az összeg.

Az ideai tervek igen mozgálmass esztendőt ígérnek. Még ebben a félévben új műbőr varrőüzemet létesítenek, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy egyrészt szaporítsák nyereséges vállalkozásaik számát, másrészt helyben teremtsenek az itt élőknek munkahelyet. A felvásárlásban is hasonló az elképzelések, új telepeket, mozgó felvásárló rendszert létesítenek. A ta-

valyi 3 millióval szemben az 5 millió árbevétel a kitűzött cél. Az a felismerés vezette őket ebbe az irányba, hogy gyümölcsdömping idején környékünkön alacsony az árak, ugyanakkor országban valahol mindig lehet találni ellátatlan területeket. Így a termelőkörzetből közvetlen ezekre a helyekre szállítják a friss árut.

A fejlesztéseknél szó esett a részjegyjegyzéről. A kapcsolat azonban nem egyoldalú. Csak néhány példát az elmúlt évből. Gyerekek részére kirándulást szerveztek, iskolaszövetkezetet létesítettek és működik a táncklub is. Az idős tagok támogatásáról sem feledkeznek meg. Az áruterhelés segítését szolgálta, hogy facsemetét egyharmad áron adtak tagjaiknak, s a húspipari kedvezményes kocaakcióját is megtoldották a saját hozzájárulásokkal. Az idén lakókocsit vásároltak, tagjaik ingyen használhatják, ha a jugszláv tengerparton üdülnék. A jó közérzethez ezek az apró momentumok is hozzátartoznak.

T. Sz. I.

Az abszolút igazgató

Találkozónk alkalmával panaszkolta idős magyar-tanárom: pedagógussors, hogy elfelejtik. Hiába erőltettem, hogy nemzedékek agyába épül be szinte minden szava, tanáránál lett tanítványai közvetítésével pedig országresznyi emberbe, nehezen akarta elhinni. Azt hiszem, megírom most neki Katona Miklós példáját.

Novemberben szóltam róla Volt egyszer egy tanítóképző címmel, személyes beszélgetés alapján. Nehezen találtam rá, de érdemes volt keresnem. Azóta, sajnos, azt kell írnom, Volt egyszer egy Katona Miklós. Seregestől hívnak föl ismerős és ismeretlen tanítványai, többségük meglelt nyugdíjas, hajdanában felelős posztokon dolgozó ember, hogy föltétlenül írjam meg, szinte folytatva az előzőt, mennyire becsülték, és mennyire tisztelik, meg azt, hogy március 6-án, pénteken temetik, tizenegy órákor, a Belvárosi temetőben. Megélt 89 évet.

Ha egymás mellé rakom telefonon vagy személyes találkozással alkalmával elmondott szavait, furcsa kép áll belőlük össze. Nincs a világon egyetlen intézet, ahol azt tanítanák, ilyennek kell lennie egy tanárnak és egy igazgató-

nak. Az ő óráján mást egyáltalán nem lehetett csinálni, csak figyelni. Al-lítják, neki még beceneve se volt, pedig nincsen diák, aki el ne nevezné tanárát. Egy név többet mond legtöbbször, mint száz jellemzés, mennyit mondhat akkor, ha még az sincsen. Egyikük emlékszik rá, de csak egyetlen esetre, amikor talán mérges volt. Egy másik arra, hogy hajszálpontos érzéket rendetlenül fogadták. Mások talán kéthetes prédikációt tartottak volna, vagy bedobták volna a méterrúdat, ő visszalépett az ajtóból, körülből egy percet várt, és utána ment csak be. Megtartotta az óráját, mintha semmi nem történt volna. A fegyelmezésre semmi eszköze nem volt, neki nem kellett fegyelmeznie.

Abszolút embernek kell mondanom, ha tanítványaира hallgatók. Abszolút igazságos, abszolút pontos, a végtelenségig korrekt, abszolút szerény — és erre a szerénységre minden oka megvolt, mert nálá jobban földatát sen-

ki el nem végezte. Finomhangú, halk szavú, szinte templomi csöndet követelt a hangjával, hogy meg lehessen érteni, amit mond. Ha valaki mocorgott, azonnal megállt, és a mocorgó azonnal észrevette, mit nem szabad csinálnia. Tanítványait tudatos következetességgel készítette föl a pedagógus hivatásra.

Csakhogy az abszolút embert éppen az emlékezet őrzi meg nehezen. Rovására később se lehet hangosan nevetni, bebecsúszó igazságtalanságokon se lehet csámcsogni, hiszen nem volt neki. Teste-lelke mindig olyan volt, mintha skatulyából húzták volna ki — és mégis szeretettel említi mindenki. Sokan tudjuk, személyes tapasztalatból már, azok a tanáraink maradnak meg legtovább emlékeztünkben, akik legtöbbet követeltek, mert a legtöbbet akarták adni.

Őszi személyes találkozásunkról is mondanom kell néhány szót. Nagy kerülővel, szintén egyik tanítványától kaptam meg egyik veje telefonszámát,

hozzátéve, hogy ugyanabban a házban lakik ő is, csak egy emelettel lejjebb. Fölvittem, talán unokája lehetett, aki fölvette. Megkértem, adja tovább, hogy másnap délelőtti szeretném fölkeresni, tíz órákor. Nem emlékszem rá, hogy valaha is elkéstem volna, amióta a karórát föltalálták, nem nehéz pontosnak lennem. Óraütésre nyomtam a csöngőt, ő nyitott ajtót. Elegánsan, vasalt ruhában, nyakkendőben. Igazgatói konferenciát is tartott volna ilyen öltözetben. Határtalan kedvesség áradt belőle első pillanattól kezdve. Minden kérdésre szolgálatkészen felelt, de egyetlen szavát se kellett később se módosítania. Amikor tanítványaihoz értünk, akkor se. Név szerint említettem azokat, akiket ismerhetek magam is, minde emlékezett és mind jellemezte. Talán az osztályuk névsorát is el tudta volna mondani, de egy se volt, akiről hajszálpontosan rosszat mondott volna. Azt hiszem, itt kapcsolódik össze a kör: viszonzásul ugyanezt kapja sok tanítványtól, és rajtuk keresztül, szinte vértáplálással attól a sokaságtól, akiket tanítványai taníthattak.

Búcsúzzunk tőle tisztelettel. Horváth Dezső

Gumihenger-felújító kisüzem

Már a próbaüzem évében eddig csak külföldön, több-1 millió dollárt takarított nyire nyugat-európai országokban volt lehetőség. A de- első gumihenger-felújító üzem. A Somogy megyei Bábonygye-zen — a Tábí Béke Tsz és a Taurus Gumipari Vállalat gazdasági társulásként — létrehozott vállalkozás az idén kezdte meg a teljes üzemszerű termelést.

Tevékenysége olyan hiányt pótol, amit korábban drágán kellett megfizetni a népgazdaságnak. Az ipar és a mezőgazdaság számtalan területén használt gumiborítá- s hengerek felújítására

eddig csak külföldön, több-1 millió dollárt takarított nyire nyugat-európai országokban volt lehetőség. A de- első gumihenger-felújító üzem. A Somogy megyei Bábonygye-zen — a Tábí Béke Tsz és a Taurus Gumipari Vállalat gazdasági társulásként — létrehozott vállalkozás az idén kezdte meg a teljes üzemszerű termelést.

A tabi tsz egy korábban alapított gumibrones-futó- zó, valamint gumialkatré- szeket gyártó melléküzemág szakmai tapasztalataival kezdett az új vállalkozáshoz, a Taurus pedig a gyártási el- járást adta, és vállalta a rendszeres alapanyagellá- stást.